सर्गः २ वशिष्ठधेनोरनुयायिनन्तमावर्त्तमानं वनिता वनान्तात्। पपौ निमेषालसपक्ष्मपङ्क्तिरुपोषिताभ्यामिव लोचनाभ्यां ॥ १९ ॥ पुरस्कृता वर्त्मनि पार्थिवेन प्रत्युद्गता पार्थिवधर्म्मपत्न्या। तदन्तरे सा विरराज धेनुर्दिनक्षपामध्यगतेव सन्ध्या ॥ २० ॥ प्रदक्षिणीकृत्य पयस्विनीं तां सुदक्षिणा साक्षत पात्रहस्ता। प्रणम्य चानर्च विशालमस्याः शृङ्गान्तरं द्वारमिवार्थसिद्धेः ॥ २१ ॥

वशिष्ठेति। वनिता सुदक्षिणा नेत्राभ्यां तं पपौ अतिशयेन दिलीपं व्यलोकयत् इत्यर्थः किं॰ सुदक्षिणा निमेषेषु अलसा पक्ष्मणां पंक्तिर्य्यस्याः सा किं॰ नेत्राभ्यां उपोषिताभ्यां कृतोपवासाभ्यां इवोत्प्रेक्षते किं॰ दिलीपं वशिष्ठस्य धेनोः अनुचरं पु॰ किं॰ वनान्तात् आवर्त्तमानं प्रत्यागच्छन्तं ॥ १९ ॥ पुरस्कृतेति। तयोरन्तरे सुदक्षिणादिलीपयोर्मध्ये सा धेनुः शुशुभे किं॰ धेनुः पथि राज्ञा अग्रेकृता पु॰ किं॰ पार्थिवस्य धर्म्मपत्नी तया प्रत्युद्गता सम्मुखं आगता यथा सन्ध्या शुशुभे किं॰ सन्ध्या दिनञ्च रात्रिश्च दिनरात्री तयोर्मध्ये गता ॥ २० ॥ प्रदक्षिणीति। सुदक्षिणा अस्याः धेनोः शृङ्गयोर्मध्यं पूजयामास अर्थस्य सिद्धेः द्वारमिव किं॰ शृङ्गान्तरं विशालं विस्तीर्णं किंकृत्वा प्रणामं कृत्वा पुनः धेनुं प्रदक्षिणीकृत्य किं सुदक्षिणा अक्षतैः सह वर्त्तमानं पात्रं साक्षतपात्रं तत् हस्ते यस्याः सा ॥ २१ ॥